

GREJ

EL DŽEJMS

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

E L James

GREY

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

All rights reserved.

Portions of this book, including significant parts of the dialogue and e-mail exchanges, have previously appeared in the author's prior works.

Translation copyright © za srpsko izdanje 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ova knjiga je posvećena onim čitaocima koji su je
tražili... i tražili... i tražili... i tražili.*

Hvala na svemu što ste uradili za mene.

Ulepšavate mi svaki dan.

PONEDELJAK, 9. MAJ 2011.

Imam tri automobilčića. Brzo se kotrljaju po podu. Mnogo brzo. Jedan je crveni. Drugi je zeleni. Treći je žuti. Volim zeleni. On je najbolji. I mama ih voli. Volim kad se mama igra sa mnom i automobilčićima. Ona najviše voli crveni. Danas sedi na kauču i gleda u zid. Zeleni auto uleće u tepih. Crveni ide za njim. A onda i žuti. Tras! Ali mama ne vidi. Ponovo to radim. Tras! Ali mama ne vidi. Ciljam zeleni auto u njene noge. Ali zeleni auto odlazi ispod kauča. Ne mogu da ga dohvatim. Šaka mi je prevelika za procep. Mama ne vidi. Hoću svoj zeleni automobilčić. Ali mama i dalje sedi na kauču i gleda u zid. *Mama. Moj auto.* Ona me ne čuje. *Mama.* Vučem joj ruku. Ona leže i zatvara oči. *Ne sad, crviću. Ne sad,* kaže. Zeleni auto ostaje pod kaučem. Uvek je pod kaučem. Vidim ga. Ali ne mogu da ga dohvatim. Moj zeleni auto je pahuljast. Pokriven sivim dlakama i prljavštinom. Želim ga natrag. Ali ne mogu da ga dohvatim. Nikad ne mogu da ga dohvatim. Moj zeleni automobilčić je izgubljen. Izgubljen. I nikad više neću moći da se igram s njim.

Otvaram oči i san bleđi pri svetlosti ranog jutra. *Šta to bi, dođavola?* Bezuspešno pokušavam da zadržim odlomke koji čile.

Ignorišem san, kao što radim gotovo svakog jutra, ustajem iz kreveta i uzimam sveže ispeglanu trenerku iz plakara. Olovno nebo preta kišom, a nisam raspoložen da pokisnem dok trčim. Odlazim gore u teretanu, uključujem televizor kako bih čuo jutarnje poslovne vesti i stajem na traku.

Razmišljam o današnjem danu. Ništa osim sastanaka, mada će moj lični trener kasnije svratiti u kancelariju da vežbamo – Bastil je uvek dobrodošao izazov.

Možda bih mogao da pozovem Elenu?

Da. Možda. Mogli bismo na večeru ove nedelje.

Zaustavljam se na traci, zadihan, pa odlazim da se istuširam kako bih započeo još jedan jednoličan dan.

„SUTRA“, PROMRMLJAO SAM, otpuštajući Kloda Bastila, koji se zaustavio na vratima moje kancelarije.

Namrštio sam se kad je izašao. Njegove reči na rastanku dodale su mi so na ranu zato što me je, uprkos mojim junačkim naporima na treningu, lični trener razbio. Bastil je jedini koji može da me pobeđi i sad hoće da ponovo likuje na golf terenu. Mrzim golf, ali toliko se poslova sklapa na stazama da moram da trpim njegove časove i tamo... i, koliko god to mrzeo da priznam, Bastil uspeva da mi popravi stil igre.

Dok zurim u gradske nebodere, obuzima me poznato nezadovoljstvo. Raspoloženje mi je turobno kao vreme. Dani mi se stapaju bez ikakve razlike i potrebno mi je nešto da mi skrene pažnju. Radio sam celog vikenda i sad sam zatvoren u kancelariji i nemiran. Ne bi trebalo tako da se osećam, ne posle nekoliko rundi s Bastilom. Ali osećam se.

Namrštio sam se. Otreznila me je činjenica da je jedino što me je zainteresovalo u poslednje vreme bila odluka da pošaljem dva teretna aviona u Sudan. To me podseti – Ros bi trebalo da

mi javi cifre i logistiku. *Šta ju je zadržalo, dodavola?* Rešen da saznam šta ona izvodi, pogledao sam svoj raspored i posegnuo za telefonom.

O bože! Moram da istrpim intervju uporne gospođice Kavana za studentske novine Vašingtonskog državnog univerziteta. *Zašto li sam pristao na to, jebote?* Mrzim intervjuje – glupa pitanja loše obaveštenih, zavidnih ljudi koji bi da guraju nos u moj lični život. *A ona je studentkinja.* Zazvonio mi je telefon.

„Da“, brecnuo sam se na Andreu kao da je ona kriva. Bar ću moći brzo da završim intervju.

„Gospođica Anastazija Stil je stigla, gospodine Greje.“

„Stil? Očekivao sam Ketrin Kavanu.“

„Došla je gospođica Anastazija Stil, gospodine.“

Mrzim neočekivane događaje. „Uvedi je.“

Vidi, vidi... gospođica Kavana nije mogla da dođe. Poznajem njenog oca Ejmona, vlasnika *Kavana medija*. Sarađivali smo i deluje mi kao proračunata osoba i razumno ljudsko biće. Ovaj intervju je usluga njemu – a nameravam da je naplatim kasnije kad mi bude odgovaralo. I moram priznati da sam bio radoznao kakva mu je ćerka, da vidim je li iver pao daleko od klade.

Komešanje na vratima nateralo me je da ustanem. Kovitlac duge kestenjaste kose, bledih udova i smeđih čizama naglavačke ulete u kancelariju. Suzbijao sam prirodnu iznerviranost zbog takve trapavosti dok sam žurio prema devojci, koja se dočekala na dlanove i kolena. Uhvatio sam je za tanka ramena i pomogao joj da ustane.

Bistre, postidene oči pogledale su moje i ukopao sam se u mestu. Izuzetne su boje – bezazlene, dečje plave – i jedan užasan trenutak mi se čini da gledaju pravo kroz mene. Osećam se... izloženo. Ta pomisao me je iznervirala.

Ima sitno, slatko lice koje je pocrvenelo – nedužno, bledoružičasto. Nakratko sam se zapitao je li joj koža svugde takva – besprekorna – i kako bi izgledala zarumenjena i zagrejana udarcima štapa.

Jebiga.

Zaustavio sam svoje misli što blude, uplašen kuda idu. *Šta umišljaš, jebote, Greje?* Ova devojka je premlada. Zinula je u mene i umalo nisam ponovo prevrnuo očima. *Da, da, malena, to je samo lice, a lepota je samo površinska.* Želim da odagnam taj neuzdržan, zadivljen pogled iz tih krupnih plavih očiju, ali hajde da se usput malo zabavim!

„Gospođice Kavana. Ja sam Kristijan Grej. Jeste li dobro? Hoćete li da sednete?“

Ponovo je pocrvenela. Pošto sam zavladao situacijom, dobro sam je pogledao. Veoma je privlačna – sitna, bleđa, s grimom kose boje mahagonija jedva zauzdane gumicom.

Brineta.

Da, privlačna je. Pružio sam joj ruku i ona je promucala postidično izvinjenje kad je stavila sitnu šaku u moju. Koža joj je hladna i meka, ali joj je stisak iznenađujuće odlučan.

„Gospođica Kavana se razbolela pa sam došla umesto nje. Nadam se da vam ne smeta, gospodine Greje.“ Glas joj je tih, kolebljivo melodičan. Mahnito je zatreptala dugim trepavicama.

Nisam uspeo da sakrijem razgaljenost u glasu kad sam je pitao ko je ona, pošto sam se setio njenog nimalo otmenog ulaska u kancelariju.

„Anastazija Stil. Studiram englesku književnost s Kejt... ovaj... Ketrin... ovaj... gospođicom Kavanom na Vašingtonskom državnom univerzitetu u Vankuveru.“

Sramežljiv, knjiški tip, a? Tako i izgleda; grozno je obučena, sakrila je vitko telo ispod bezobličnog džempera i ravne smeđe suknje. *Ima li imalo ukusa za odevanje?* Uzrujano se osvrće po mojoj kancelariji – gleda svugde samo ne u mene, primetio sam s razgaljenom zajedljivošću.

Kako ova devojka može da bude novinarka? Ona nema ni s od sigurnosti u sebi. Sva je zbunjena, poslušna... potčinjena. Odmahnuo sam glavom, zbunjen svojim neprikladnim mislima, ali pitam se može li se čovek pouzdati u prvi utisak.

Promrmljao sam nešto otrcano i pozvao je da sedne, ali tad sam video kako oštroomno posmatra slike u mojoj kancelariji. Nisam stigao da se zaustavim i objasnio sam: „Ovdašnji slikar. Trauton.“

„Divne su. Uzdigao je obično u izuzetno“, rekla je sanjivo, izgubljena u izuzetnoj tananosti na Trautonovim slikama. Profil joj je nežan – prćast nos, meke, pune usne – a svojim rečima je verno prenela moja razmišljanja. „*Obično uzdignuto u izuzetno.*“ To je oštroomno zapažanje. Gospođica Stil je pametna.

Promrmljao sam da se slažem i opčinjeno gledao kako joj se rumenilo ponovo razliva licem. Kad sam seo naspram nje, pokušao sam da zauzdam svoje misli. Izvadila je izgužvan list papira i digitalni diktafon iz prevelike torbe. Sva je trapava, dvaput je ispustila prokletinju na moj bauhaus stočić. Očigledno je da to nikad nije radila, ali iz nekog, meni nepoznatog razloga, veoma mi je zabavno. U normalnim okolnostima ovakva spetljana trapavost bi me đavolski iznervirala, ali sad sam kažiprstom pokrio nasmešene usne i potisnuo nagon da joj namestim diktafon.

Kako se sve više zbunjivala, palo mi je na pamet da bih mogao jahaćim bičem da joj poboljšam motoričke sposobnosti. Vešto upotrebljen može i najjogunastije naterati na poslušnost. Uzvrpoljio sam se pri toj zabludeloj misli. Pogledala me je i ujela se za punu donju usnu.

Jebote! Kako ranije nisam primetio koliko su ta usta primamljiva?

„Iz... izvinite, nisam navikla na ovo.“

Vidim, malena, ali trenutno me zabole dupe zato što ne mogu da skrenem pogled s tvojih usta.

„Samo polako, gospođice Stil.“ Treba mi trenutak da zavladam svojim pomahnitalim mislima.

Greje... prestani s tim, odmah.

„Je l' vam neće smetati da snimam vaše odgovore?“, pitala me je, izraza iskrenog i punog iščekivanja.

Dođe mi da se nasmejem. „To me pitate pošto ste se toliko namučili da postavite diktafon?“

Zatreptala je. Krupne oči su joj načas izgledale izgubljeno i osetio sam nepoznatu žaoku griže savesti.

Prestani da se ponašaš kao seronja, Greje. „Ne, ne smeta mi.“ Ne želim da budem odgovoran za taj pogled.

„Je l' vam Kejt, hoću reći, gospođica Kavana rekla za šta je intervju?“

„Da, trebalo bi da bude objavljen u diplomskom broju studentskih novina zato što ću dodeljivati diplome na ovogodišnjoj ceremoniji.“ A zašto sam, kog đavola, pristao na *to* – ne znam. Sem, iz službe za odnose s javnošću, tvrdi da je Ministarstvu životne sredine u Vankuveru potreban publicitet kako bi dobilo dodatne donacije u visini one koju sam priložio, a Sem je spreman na sve zarad medijske pažnje.

Gospođica Stil je zatreptala, kao da su je moje reči iznenađile i – pogledala me prekorno. Nije li obavila neko istraživanje za ovaj intervju? Trebalo bi to da zna. Ohladio sam se pri toj pomisli. To je... nezadovoljavajuće, to ne bih očekivao od nekoga kome sam posvetio vreme.

„Dobro. Imam nekoliko pitanja, gospodine Greje.“ Zadenula je pramen iza uva i zaboravio sam na ozlojeđenost.

„I mislio sam da ćete imati“, promrmljao sam zajedljivo. Neka se vrpolti. Poslušno se uzvrpoljila pa se pribrala, uspravila i zabacila sitna ramena. Nagla se, pritisla snimanje na diktafonu i namrštila kad je pogledala izgužvani papir.

„Stvorili ste veliku imperiju iako ste veoma mladi. Čemu dugujete svoj uspeh?“

Valjda ume bolje od toga? Kakvo tupo pitanje. Ni mrva originalnosti. Razočaravajuće. Odrecitovao sam uobičajeni odgovor kako izuzetni ljudi rade za mene. Ljudi kojima verujem, onoliko koliko ikome mogu da verujem, koje dobro plaćam – bla-bla-bla... Ali, gospođice Stil, prosta činjenica je da sam genije u onome što radim. Za mene je to prosto kô pasulj.

Kupujem posustale, loše vođene kompanije i vraćam ih u život ili, ako su zaista propale, rasprodajem njihovu aktivu onima koji ponude najviše. Jednostavno samo treba umeti prepoznati razliku i neminovno se sve svodi na ljude koji obavljaju zadatke. Da bi neko bio uspešan u poslu, potrebni su mu dobri radnici a ja umem da procenim ljude bolje od većine drugih.

„Možda ste samo imali sreće“, rekla je tiho.

Sreće? Ozlovoljio sam se. Sreće? Kako se samo usuđuje? Ona izgleda skromno i tiho, ali ovo pitanje? Niko me nikad nije pitao jesam li imao sreće. Naporno radim, držim ljude uz sebe, motrim na njih, preispitujem ako je potrebno i odbacujem ih ako nisu dorasli zadatku. To je ono što radim i to dobro. Nema nikakve veze sa srećom! Pa, jebiga. Razmećući se svojim obrazovanjem, citirao sam joj reči svog omiljenog američkog industrijalca Harvija Fajerstouna. „Najviši poziv vođstva je unapređenje ljudi.“

„Zvučite kao da ste opsednuti kontrolom“, rekla je. Potpuno je ozbiljna.

Šta, kog đavola? Možda stvarno može da vide kroz mene.

„Kontrola“ mi je drugo ime, malena.

Prostrelio sam je pogledom u nadi da ću je zastrašiti. „O, primenjujem kontrolu u svemu, gospođice Stil.“ I voleo bih da je primenim na tebe, sad i ovde.

Ono ljupko crvenilo joj se ponovo raširilo licem i opet se ujela za donju usnu. Nastavio sam da brbljam ne bih li skrenuo sebi pažnju s njenih usana.

„Uostalom, neophodna je velika snaga kako biste poverovali da ste rođeni da vladate stvarima.“

„Mislite li da imate veliku snagu?“, pitala je blagim, umirujućim glasom, ali izvila je nežnu obrvu, što je otkrilo prekor u njenom pogledu. Pokušava li namerno da me isprovocira? Nerviraju li me njena pitanja, njen stav ili činjenica da me ona privlači? Sve se više nerviram.

„Zapošljam preko četrdeset hiljada ljudi, gospođice Stil. To mi daje izvesnu odgovornost – moć, ako hoćete. Kad bih

zaključio da me više ne zanimaju telekomunikacije i prodao kompaniju, mesec dana kasnije bi se dvadeset hiljada ljudi grčilo da isplati hipoteku.“

Zinula je. To je već bolje. *Eto ti, gospođice Stil*. Osećam kako mi se vraća prisebnost.

„Zar ne odgovarate upravnom odboru?“

„Ja posedujem svoju kompaniju. Ne odgovaram upravnom odboru.“ Trebalo bi da to zna.

„Imate li interesovanja koja nisu vezana za posao?“, nastavila je brzo, ispravno protumačivši moju reakciju. Zna da sam ogorčen i, iz nekog meni nepoznatog razloga, to me je strahovito obradovalo.

„Imam brojna zanimanja, gospođice Stil. Veoma raznovrsna.“ Kroz glavu su mi prošle slike gospođice Stil u raznim položajima u mojoj igraonici: okovana za krst, raširena na krevetu s četiri stuba, opružena preko klupe za bičevanje. I vidi – ponovo to crvenilo. Kao odbrambeni mehanizam.

„Ali kako kulirate kad toliko radite?“

„Kuliram?“ Ta reč zvuči čudno, ali zabavno iz njenih drskih usta. Uostalom, otkud meni vremena za kuliranje? Ona nema predstavu šta ja radim. Ali gleda me tim bezazlenim plavim očima i iznenadio sam se što razmišljam o njenom pitanju. *Šta radim da iskuliram?* Jedrim, letim, tucam... ispitujem granice sitnih brineta poput nje i teram ih na poslušnost... Uzvrpoljio sam se pri toj pomisli, ali glatko sam joj odgovorio, izostavivši nekoliko omiljenih hobija.

„Ulažete u proizvodnju? Zbog čega?“

„Volim da gradim. Volim da znam kako stvari funkcionišu, kako se sastavljaju i rastavljaju. I volim brodove. Šta da vam kažem?“ Oni raznose hranu širom sveta.

„Zvuči kao da vas vodi srce umesto logike i činjenica.“

Srce? Mene? O, ne, malena.

Moje srce je neprepoznatljivo rastrgnuto pre mnogo godina. „Moguće je. Mada neki govore da nemam srce.“

„Zašto to govore?“

„Zato što me dobro poznaju.“ Zajedljivo sam joj se osmehnuo. U stvari, niko me ne poznaje toliko dobro, osim možda Elene. Pitam se šta li bi ona pomislila o maloj gospođici Stil. Devojka je gomila suprotnosti: stidljiva, nesigurna, očigledno pametna i đavolski uzbudljiva.

Dobro, u redu, priznajem. Primamljiv je zalogajčić.

Prelazi na sledeće pitanje koje kao da je naučila napamet. „Da li vas prijatelji smatraju nekim koga je lako upoznati?“

„Privatnost mi mnogo znači, gospođice Stil. Mnogo se trudim da je zaštitim. Retko dajem intervju.“ S obzirom na ono što radim, na život koji sam izabrao, potrebna mi je privatnost.

„Zašto ste pristali na ovaj?“

„Zato što sam donator univerziteta i, po svoj prilici, nisam mogao da skinem gospođicu Kavanu s grbače. Nemilice je dosađivala mom odeljenju za odnose s javnošću, a divim se takvoj upornosti.“ Ali drago mi je što si ti došla umesto nje.

„Ulažete i u tehnologiju za zemljoradnju. Zašto vas zanima ta privredna grana?“

„Ne možemo jesti novac, gospođice Stil. A na planeti je previše ljudi koji nemaju dovoljno hrane.“ Zagledao sam se u nju, ravnodušnog izraza.

„Zvuči veoma humano. Je li to vaša strast? Da nahranite siromašne?“ Ispitivački me posmatra kao da sam neka zagonetka koju želi da reši, ali nema šanse da joj dozvolim da mi zaviri u mračnu dušu. Ta oblast nije otvorena za razgovor. *Pređi na nešto drugo, Greje.*

„To je dalekosežan posao.“ Slegnuo sam ramenima, praveći se da se dosađujem. Zamislio sam kako je jebem u ta usta ne bih li potisnuo misli o gladi. Da, tim ustima je potrebna obuka i zamislio sam je na kolenima ispred sebe. E, ta misao je primamljiva.

Odrecitovala je sledeće pitanje, skrećući mi pažnju sa sanjarjenja. „Imate li filozofiju? I, ako imate, kako ona glasi?“

„Nemam filozofiju kao takvu. Možda misao vodilju, Karne-
gijevu: 'Čovek koji ovlada svojim umom može ovladati i svim
ostalim na šta ima pravo.' Veoma sam individualan, motivisan.
Volim kontrolu – nad sobom i onima oko sebe.“

„Dakle, želite da posedujete stvari?“

Da, malena. Recimo, tebe. Namrštio sam se, zapanjen tom
idejom.

„Želim da zaslužim da ih posedujem. Ali da, u suštini želim.“

„Zvučite kao oličenje potrošača.“ U glasu joj se čuje neod-
bravanje, što me je ponovo ozlovoljilo.

„I jesam.“

Zvuči kao bogata klinka koja je imala sve što je mogla da
poželi, ali pošto sam je bolje pogledao – odeća joj je iz *Volmar-
ta*, a možda i iz *Old nejvija* – shvatio sam da nije. Nije odrasla
u imućnoj kući.

Mogao bih da se staram o tebi.

Sranje, otkud mi takva ideja?

Mada, kad bolje razmislim, potrebna mi je nova potčinjena.
Koliko je prošlo – dva meseca od Suzane? I sad balavim zbog
ove smeđokose devojke. Pokušao sam da se osmehnem. Ništa
ne fali tome što je neko potrošač – na kraju krajeva, to podstiče
ono što je preživelo od američke ekonomije.

„Usvojeni ste. Kako mislite da je to uticalo na vas?“

Kakve to veze ima s cenom goriva? Kakvo besmisleno pita-
nje. Da sam ostao s kurvom narkomankom, verovatno bih
umro. Otkaćio sam je odgovorom kojim nisam rekao ništa,
pokušavajući da zadržim ravan glas, ali ona je nastavila, želeći
da zna koliko sam godina imao kad sam usvojen.

Ućutkaj je, Greje!

Glas mi je postao hladan. „To je opštepoznat podatak, gos-
pođice Stil.“

Trebalo bi to da zna. Sad izgleda skrušeno dok gura zalutali
pramen iza uva. *I treba.*

„Morali ste da žrtvujete porodicu zbog posla.“

„To nije pitanje“, odbrusio sam.

Lecnula se, očigledno postićena. Ali dovoljno je uljudna da se izvini i preformuliše pitanje. „Jeste li morali da žrtvujete porodicu zbog posla?“

Šta bih radio s porodicom? „Imam porodicu – brata, sestru i divne roditelje. Proširenje porodice me ne zanima.“

„Jeste li homoseksualac, gospodine Greje?“

Šta, dodavola!

Ne mogu da verujem da je to izgovorila! Ironično je to što čak ni moja porodica ne sme da mi postavi to pitanje. Kako se usuđuje! Moram da odolim porivu da je cinnem s kauča, prebacim preko kolena i premlatim pa da je pojebem na radnom stolu s rukama vezanim na leđima. To bi odgovorilo na njeno pitanje. Duboko sam udahnuo da se smirim. Osetio sam osvetoljubivo oduševljenje kad sam video da se strahovito posramila.

„Ne, Anastazija, nisam.“ Podigao sam obrve, ali zadržao sam ravnodušan izraz. *Anastazija*. Lepo ime. Sviđa mi se kako mi se kotrlja po jeziku.

„Izvinjavam se. To, ovaj... piše ovde.“ Ponovo je gurnula pramen iza uva. Očigledno to radi kad je nervozna.

Zar to nisu njena pitanja? Pitao sam je i prebledela je. Jebote, stvarno je veoma privlačna, na neupadljiv način.

„Ovaj... nisu. Sastavila ih je Kejt – gospođica Kavana.“

„Radite li za studentske novine?“

„Ne. Ona mi je cimerka.“

Nije ni čudo što je izgubljena. Počešao sam se po bradi dok sam se pitao da li da joj stvarno zagorčam život.

„Jeste li se dobrovoljno javili za ovaj intervju?“, pitao sam. Nagradila me je potčinjenim pogledom: brine je kako ću reagovati. Sviđa mi se kako utičem na nju.

„Zamolila me je zato što je bolesna.“ Glas joj je tih.

„To objašnjava mnogo toga.“

Neko je pokucao i Andrea je ušla.

„Gospodine Greje, izvinite što vas prekidam, ali vaš sledeći sastanak je za dva minuta.“

„Nisam završio, Andrea. Molim te, otkaži sledeći sastanak.“

Andrea zbunjeno zuri u mene. Uzvraćam joj pogled. *Izlazi! Odmah!* Zauzet sam s malom gospođicom Stil.

„Vrlo dobro, gospodine Greje“, brzo se pribrala i ostavila nas.

Ponovo sam posvetio pažnju intrigantnom, izluđujućem stvorenju na mom kauču. „Gde smo stali, gospođice Stil?“

„Molim vas, nemojte da vas zadržavam.“

O ne, malena. Sad je red na mene. Hoću da saznam ima li tajni koje se mogu otkriti iza tog lepog lica.

„Želim da saznam nešto o vama. Mislim da je to pošteno.“ Zavalo sam se i prstima dotakao usne. Ona je progutala knedlu kad joj je pogled skrenuo na moja usta. *O, da – uobičajena reakcija.* Lepo je znati da nije potpuno nesvesna mog šarma.

„Nema mnogo toga da se zna“, odgovorila je i ponovo pocrvenela.

Ulivam joj strah. „Šta nameravate da radite kad diplomirate?“

„Nemam nikakve planove, gospodine Greje. Prvo moram da položim završne ispite.“

„Imamo odličan program za praktikante.“

Šta me je navelo da to kažem? To je protiv pravila – nikad ne tucati osoblje... Ali ne jebeš ovu devojkicu.

Izgleda iznenađeno. Zubi su joj ponovo skliznuli u donju usnu. Zašto me to toliko uzbuđuje?

„O, imaću to u vidu“, promrmljala je. „Mada ne verujem da bih se ovde uklopila.“

„Zašto to kažete?“, pitao sam. *Šta fali mojoj kompaniji?*

„Očigledno je, zar ne?“

„Meni nije.“ Zbunio me je njen odgovor. Ponovo je smušena i poseže za diktafonom.

Sranje, odlazi. U glavi sam preleteo popodnevni raspored – nema ničega što ne može da čeka. „Hoćete li da vas provedem po zgradi?“

„Sigurna sam da imate mnogo posla, gospodine Greje, a čeka me duga vožnja.“

„Vozite natrag do Vankuvera?“ Pogledao sam kroz prozor. To je duga vožnja, a pada kiša. Ne bi trebalo da vozi po ovakvom vremenu, ali ne mogu da joj zabranim. Ta pomisao me je iznervirala. „Pa, bolje bi bilo da obazrivo vozite.“ Glas mi je stroži nego što sam nameravao. Ona petlja s diktafonom. Želi da ode iz moje kancelarije, a ja iz nekog razloga koji ne mogu da dokučim ne želim da ona ode.

„Imate li sve što vam je potrebno?“, dodao sam u očiglednom pokušaju da odložim njen odlazak.

„Da, gospodine“, odgovorila je tiho. Njen odgovor me je oborio s nogu – zvuk tih reči iz tih drskih usta – i načas sam zamislio kako imam ta usta na raspolaganju kad poželim.

„Hvala na intervjuu, gospodine Greje.“

„Bilo mi je zadovoljstvo“, odgovorio sam – iskreno, zato što me odavno niko nije ovoliko opčinio. Ta pomisao je uznemirujuća. Ustala je i pružio sam joj ruku, željan da je dotaknem.

„Do sledećeg viđenja, gospođice Stil.“ Glas mi je bio tih kad je stavila sitnu šaku u moju. Da, želim da bičujem i jebem ovu devojkicu u svojoj igraonici. Želim je vezanu i željnu... želim da sam joj potreban, da mi veruje. Proguta sam knedlu.

Ništa od toga, Greje.

„Gospodine Greje.“ Klimnula je glavom i povukla ruku... prebrzo.

Ne mogu je pustiti da ode tek tako. Očigledno je da očajnički želi da izađe. Dok sam je ispraćao, istovremeno su me spopali zlovolja i nadahnuće.

„Samo da se uverim da ćete uspeti da prodete“, našalio sam se.

Skupila je usne u tanku crtu „Veoma obzirno od vas, gospodine Greje“, odbrusila je.

Gospođica Stil ima zube! Osmehnuo sam se iza njenih leđa i pošao za njom. Andrea i Olivija iznenađeno su podigle glave. *Da, da. Samo ispraćam devojkicu.*

„Jeste li imali kaput?“, pitao sam.

„Jaknu.“

Značajno sam pogledao Oliviju. Odmah je skočila da donese tamnoplavu jaknu. Pružila mi ju je s uobičajenim kreveljenjem. Pobogu, Olivija me izluđuje – samo što se ne onesvesti kad god me vidi.

Hmm. Jakna je iznošena i jeftina. Gospođica Anastazija Stil trebalo bi da bude lepše odevena. Pridržao sam joj jaknu i dok sam je navlačio preko njenih sitnih ramena, brzo sam joj očešao potiljak. Ukočila se i prebledela.

To! Utičem na nju. To saznanje je veoma zadovoljavajuće. Prišao sam liftu i pozvao ga dok se ona vrpeljila pored mene.

Vrata se otvoriše i ona brzo šmugnu unutra pa se okrenu prema meni. Više je nego privlačna. Slobodno mogu reći da je lepa.

„Anastazija“, pozdravio sam je.

„Kristijane“, prošaputala je. Vrata su se zatvorila i moje ime ostalo je da visi u vazduhu. Zvuči čudno, nepoznato i đavolski seksi.

Moram da saznam više o ovoj devojci.

„Andrea“, otresao sam dok sam se vraćao u kancelariju.

„Pozovi mi Velča, odmah.“

Dok sam sedeo za radnim stolom i očekivao poziv, gledao sam slike na zidu i reči gospođice Stil doplutale su do mene. „*Uzdigao je obično u izuzetno.*“ Lako je mogla i sebe tako da opiše.

Telefon mi je zazvonio.

„Gospodin Velč je na liniji.“

„Prebaci mi vezu.“

„Da, gospodine.“

„Velče, trebaju mi podaci o jednoj devojci.“

SUBOTA, ČETRNAESTI MAJ 2011.

ANASTAZIJA ROUZ STIL

Datum rođenja: 10. septembar 1989, Montesano, Vašington

Adresa: Grin strit 1114 SV, stan broj sedam, Hejven
hajts, Vankuver, Vašington 98888

Broj mobilnog: 360 959 4352

Broj socijalnog osiguranja: 987-65-4320

Bankovni račun: Banka Vels Fargo, Vankuver, Vašington 98888, broj računa: 309361, saldo: 683,16 dolara

Zanimanje: Apsolvent, Vašingtonski državni univerzitet, Vankuver, Fakultet društvenih nauka – glavni predmet: engleska književnost

Prosek: 4,0

Prethodno obrazovanje: Srednja škola u Montesanu

Broj bodova na prijemnom ispitu: 2150

Radno mesto: Alatnica *Klejton*, Severozapadni vankuverski put, Portland, Oregon (s pola radnog vremena)

Otac: Frenklin A. Lambert, rođen 1. septembra 1969, preminuo: 11. septembra 1989.

Majka: Karla Mej Vilks Adams, rođena 18. jula 1970; **udata za:** Frenka Lamberta – 1. marta 1989;

obudovela: 11. septembra 1989; **udata za:** Rejmonda Stila – 6. juna 1990; **razvedena:** 12. jula 2006; **udata za:** Stivena M. Mortona – 16. avgusta 2006; **razvedena:** 31. januara 2007; **udata za:** Boba Adamsa – 6. aprila 2009.

Političko opredeljenje: nepoznato

Veroispovest: nepoznata

Seksualno opredeljenje: nepoznato

Veza: trenutno nijedna

Mozgam nad ovim iscrpnim izveštajem po stoti put otkako sam ga dobio pre dva dana, tražeći neki uvid u tajanstvenu gospođicu Anastaziju Stil. Ne mogu da izbacim prokletu devojku iz glave i to počinje ozbiljno da me nervira. Cele nedelje, za vreme naročito dosadnih sastanaka, hvatao sam sebe kako premotavam naš razgovor u glavi. Njene ušepRTLjane prste na diktafonu, kako stavlja kosu iza uva, kako gricka usnu. Da. Grickanje usne me svaki put uzbudi.

I evo me – parkiran ispred *Klejtona*, skromne alatnice na obodu Portlanda u kojoj ona radi.

Ti si budala, Greje. Zašto si ovde?

Znao sam da će doći do ovoga. Cele nedelje... znao sam da ću morati ponovo da je vidim. Znao sam to otkako je izgovorila moje ime u liftu. Pokušao sam da odolim. Čekao sam pet dana, pet jebenih dana da vidim hoću li je zaboraviti.

A ja ne čekam, mrzim da čekam... na bilo šta.

Nikad nisam jurio nijednu ženu. Žene koje sam imao znale su šta očekujem od njih. Sad se bojim da je gospođica Stil premlada i da je neće zanimati ono što mogu da joj ponudim. *Hoće li?* Da li bi ona uopšte bila dobra potčinjena? Odmahnuo sam glavom. I zato sam tu, mamlaz, na parkiralištu u sumornom predgrađu Portlanda.

Istraživanje o njoj nije iznedrilo ništa značajno – osim poslednjeg podatka, koji mi je stalno u glavi. Zbog njega sam

ovde. *Zašto nemaš dečka, gospođice Stil?* Seksualno opredeljenje nepoznato – možda je lezbijka. Otpuhnuo sam pošto smatram da je to malo verovatno. Setio sam se njenog pitanja za vreme intervjuja, kako se strahovito postidela, kako joj je koža postala bledoružičasta... Proganjaju me takve lascivne misli otkako sam je upoznao.

Zato si ovde.

Gorim od želje da je ponovo vidim – one plave oči me proganjaju čak i u snu. Nisam je spomenuo Flinu i drago mi je zbog toga jer se sad ponašam kao progonitelj. *Možda bi trebalo da mu javim.* Ne. Ne želim da me proganja s njegovim najnovijim sranjem od terapije usmerene na rešenje. Samo mi je potrebna razbibriga, a jedina razbibriga koju trenutno želim radi kao prodavačica u alatnici.

Došao si čak ovamo. Hajde da vidimo je li mala gospođica Stil privlačna kao što je se sećaš.

Vreme je za akciju, Greje.

Zvono je otandrakalo ravnu elektronsku melodiju kad sam ušao. Prodavnica je mnogo veća nego što spolja izgleda. Iako je gotovo vreme ručku, mirno je s obzirom na to da je subota. Police i police uobičajenog sranja koje se očekuje. Zaboravio sam mogućnosti koje alatnica može da pruži nekome kao što sam ja. Uglavnom kupujem preko interneta da zadovoljim svoje potrebe, ali dok sam ovde, mogao bih da popunim zalihe... čičak-traka, spojeni čelični prstenovi – *da!* Pronaći ću ljupku gospođicu Stil i zabaviti se.

Trebale su mi čitave tri sekunde da je spazim. Nagnuta je nad pultom, usredsređeno zuri u ekran i jede đevrek. Nesvesno je obrisala mrvicu s usana, stavila je u usta i zasisala prst. Kita mi se trglu u odgovor.

Jebote, imam li četrnaest godina?

Moja reakcija me je iznervirala. Možda će takve pubertetske reakcije prestati ako je sputam, izbičujem i pojebem... a ne mora ni tim redom. *Da. To je ono što mi treba.*

Potpuno je zaokupljena zadatkom, što mi pruža priliku da je posmatram. Pohlepne misli na stranu, privlačna je, stvarno privlačna. Dobro sam je zapamtio.

Podigla je glavu i ukočila se. Nervira me to, kao i prvi put kad sam je video. Samo pilji u mene – čini mi se da je zapanjena i ne znam je li to dobra reakcija ili loša.

„Gospođice Stil, kakvo prijatno iznenađenje.“

„Gospodine Greje“, prošaptala je zadihano i zbunjeno. *Ah, dobra reakcija.*

„Bio sam u blizini. Došao sam po zalihe nekih stvari. Drago mi je što vas ponovo vidim, gospođice Stil.“ *Mnogo mi je drago.* Nosi usku majicu i farmerke umesto bezobličnog sranja koje je obukla pre neki dan. Sva je u dugim nogama, tananom struku i savršenim sisama. Usne su joj i dalje poluotvorene zbog iznenađenja i moram da odolim nagonu da joj podignem bradu kako bih ih zatvorio. Doleteo sam iz Sijetla samo da te vidim i putovanje se isplatilo zbog toga kako sad izgledaš.

„Ana. Zovite me Ana. Mogu li vam pomoći, gospodine Greje?“ Duboko je udahnula, zabacila ramena kao za vreme intervjua i uputila mi usiljen osmeh koji verovatno čuva za mušterije.

Igra počinje, gospođice Stil.

„Potrebno mi je nekoliko predmeta. Za početak su mi potrebne spajalice za kablove.“

Moje reči je izbacuju iz ravnoteže; izgleda zaprepašćeno.

O, ovo će biti zabavno. Zapanjila bi se onim što mogu s nekoliko spajalica za kablove, malena.

„Imamo razne veličine. Hoćete li da vam pokažem?“ , došla je do glasa.

„Molim vas, pokažite mi.“

Obišla je pult i pokazala prema jednom redu. U starkama je. Dokono sam se zapitao kako bi izgledala u vrtoglavo visokim *Lubutenovim* cipelama... samo u njima.

„Stoje s elektrikom u osmom redu.“ Glas joj je zadrhtao i pocrvenela je...

Utičem na nju. Nada mi se rodila u grudima.

Znači, nije lezbijka. Podrugnuo sam se.

„Posle vas.“ Mahnuo sam joj da vodi. Pustio sam je da hoda ispred mene kako bih se divio njenom slatkom dupencetu. Dugi, gusti konjski rep joj se njiše kao metronom u ritmu s blagim vrckanjem kukova. Stvarno je dobro upakovana: slatka, učtiva i lepa sa svim fizičkim osobinama koje volim kod potčinjenih. Ali ostaje najvažnije pitanje – može li ona da bude potčinjena? Verovatno ne zna ništa o tom načinu života – mom načinu života – ali mnogo želim da je upoznam s njim. *Skačeš pred rudu, Greje.*

„Jeste li poslom u Portlandu?“ prenula me je iz misli. Glas joj je piskav iako pokušava da glumi ravnodušnost. Došlo mi je da se nasmejem. Žene me retko zasmeyavaju.

„Posetio sam katedru za zemljoradnju Vašingtonskog državnog univerziteta“, slagao sam. *U stvari, došao sam da te vidim, gospođice Stil.*

Lice joj je klonulo i osetio sam se posrano.

„Trenutno finansiram istraživanja o zemljištu i sađenju različitih vrsta useva na istom mestu.“ Bar je to istina.

„Je li to deo vašeg nauma da nahranite gladne?“ Izvila je obrvu, razgaljena.

„Tako nekako“, promrmljao sam. *Je l' mi se ona to podsmeva?* O, voleo bih da je zaustavim ako to radi. Ali kako da počnem? Možda s večerom umesto s uobičajenim razgovorom... e, to bi bila novina – izvesti moguću potčinjenu na večeru.

Stigli smo do spajalica za kablove, poređanih po raznim veličinama i bojama. Odsutno sam prešao prstima po kutijama. *Mogao bih samo da je pozovem na večeru.* Kao na sastanak? Da li bi pristala? Kad sam je pogledao, zurila je u isprepletene prste. Ne može da me gleda... to obećava. Izabrao sam duže spajalice. One su ipak savitljivije – mogu istovremeno da sputaju dva ručna ili nožna članka.

„Ove će odgovarati.“

„Još nešto?“, pitala je brzo – ili je veoma predusretljiva ili želi da odem. Ne znam šta je posredi.

„Hteo bih krep-traku.“

„Uređujete li kuću?“

„Ne, ne uređujem.“ *O, kad bi samo znala...*

„Ovuda“, rekla je. „Krep-trake su u odeljku s dekoracijama.“

Hajde, Greje. Nemaš mnogo vremena. Uključi je u razgovor.

„Radite li ovde dugo?“ Naravno, već znam odgovor. Za razliku od nekih, ja prvo istražujem. Ne znam zašto, tek ponovo se postidela. Pobogu, ova devojka je baš stidljiva. Nemam nikakve šanse. Brzo se okrenula i pošla redom prema odeljku obeleženom s *Dekoracije*. Nestrpljivo je pratim kao štene.

„Četiri godine“, promrmljala je kad smo stigli do krep-traka. Sagla se i podigla dve trake različite veličine.

„Uzeću onu“, rekao sam. Šira je mnogo delotvornija za zapušivanje usta. Dok mi je pružala traku, prsti su nam se očešali. Taj dodir mi je prostrujao sve do prepona. *Jebote!*

Prebledela je. „Još nešto?“ Glas joj je promukao i zadihan.

Gospode, utičem na nju isto kao ona na mene. Možda...

„Malo kanapa, čini mi se.“

„Ovuda.“ Brzo je pošla između redova i pružila mi još jednu priliku da uživam u njenom lepom dupetu.

„Kakav vam kanap treba? Imamo sintetički, od prirodnih vlakana... uvijen... kablove...“

Sranje – prestani. Zakukao sam u sebi dok sam pokušavao da odagnam sliku kako ona visi s tavanice moje igraonice.

„Uzeću pet metara onog od prirodnih vlakana, molim vas.“ Grublji je i više guli kožu ako se koprcate... moj omiljeni.

Prsti su joj zadrhtali, ali vešto je izmerila pet metara. Izvukla je nož iz desnog džepa, isekla kanap jednim brzim pokretom, uredno ga smotala i vezala čvor. Zadržljivo.

„Jeste li bili izviđačica?“

„Nisam ljubitelj organizovanih grupnih aktivnosti, gospodine Greje.“

„A šta volite, Anastazija?“ Zenice su joj se raširile dok sam je posmatrao.

To!

„Knjige“, prošaputala je.

„Kakve knjige?“

„O, znate, uobičajene. Klasike. Uglavnom englesku književnost.“

Englesku književnost? Bronteove i Ostinovu, kladim se. Sve one sentimentalne tipove.

To nije dobro.

„Treba li vam još nešto?“

„Ne znam. Šta mi još preporučujete?“ Hoću da vidim njenu reakciju.

„Za 'uradi sam'?“, pitala je iznenađeno.

Dode mi da urlam od smeha. *Malena, ne ložim se na 'uradi sam'*. Klimnuo sam glavom, potisnuvši smeh. Prešla mi je pogledom po telu i ukočio sam se. Odmerava me!

„Kombinezon“, bubnula je.

To je najneočekivanija stvar koju sam čuo iz njenih slatkih, drskih usta otkako me je pitala jesam li homoseksualac.

„Da ne uništite odeću.“ Pokazala je na moje farmerke.

Ne mogu da odolim. „Uvek mogu da ih skinem.“

„Ovaj...“ Pocrvenela je kao paprika i zagledala se u pod.

„Uzeću kombinezon. Ne dao bog da uništim odeću“, odgovorio sam da joj skratim muke. Bez reči se okrenula i brzo pošla između redova. Ponovo sam pošao za njom kao opčinjen.

„Treba li vam još nešto?“, pitala je zadihano i pružila mi plavi kombinezon. Postiđena je i zuri u pod. *Gospode, kako me pali.*

„Kako ide članak?“, pitao sam u nadi da će se malo opustiti. Podigla je pogled i uputila mi brz osmeh pun olakšanja.

Napokon.

„Ne pišem ga ja, već Ketrin. Gospođica Kavana. Moja cimerka, ona ga piše. Veoma je zadovoljna. Ona je urednica novina i bilo joj je veoma žao što nije mogla lično da vas intervjuiše.“

To je najduža rečenica koju je izgovorila otkako smo se upoznali, a govori o nekome drugom, ne o sebi. *Zanimljivo.*

Pre nego što sam stigao išta da kažem, dodala je: „Jedino je brine što nema nijednu vašu originalnu fotografiju.“

Tvrdo glava gospođica Kavana želi fotografije. Reklamne, a? Mogu to da uradim. Omogućiće mi da provedem još malo vremena s ljupkom gospođicom Stil.

„Kakve fotografije želi?“

Nakratko se zapiljila u mene pa odmahнула glavom. Zbunjena je, ne zna šta da kaže.

„Pa, tu sam. Sutra, možda...“ Mogu da ostanem u Portlandu. Da radim u hotelu. Možda da uzmem sobu u *Hitmanu*. Tejlор će morati da dođe, da mi donese laptop i nešto odeće. Ili Eliot – ukoliko se ne jebe okolo, što najčešće radi preko vikenda.

„Pristali biste na fotografisanje?“ Ne može da sakrije iznenađenje.

Odsečno sam klimnuo glavom. *Zapanjila bi se šta bih sve uradio kako bih proveo više vremena s tobom, gospođice Stil...*

Smiri se, Greje.

„Kejt će biti oduševljena – ako nađemo fotografa.“ Osmehnula se i lice joj se ozarilo kao zora bez oblaka. Oduzima dah.

„Javite mi za sutra.“ Izvadio sam novčanik iz farmerki. „Tu vam je broj mog mobilnog. Morali biste da me zovete pre deset ujutru.“ Ako to ne uradi, vratiću se u Sijetl i zaboraviti na ovaj glupi poduhvat.

Ta pomisao me rastužuje.

„U redu.“ I dalje se osmehuje.

„Ana!“ Oboje smo se okrenuli kad se jedan mladić, nehajno ali skupo odeven, pojavio na kraju reda. Guta gospođicu Anastaziju Stil pogledom. *Ko je taj drkadžija, dođavola?*

„Ovaj, izvinite me na trenutak, gospodine Greje.“ Prišla mu je i on ju je uhvatio u zagrljaj kao gorila. Sledio sam se. To je nagonska reakcija.

Skidaj jebene šape s nje.

Stisnuo sam šake u pesnice i tek se neznatno umirio kad sam video da nije pokušala da mu uzvratu zagrljaj.

Tiho razgovaraju. Sranje, možda su Velčovi podaci pogrešni. Možda joj je ovaj tip dečko. Po godinama bi joj odgovarao i ne može da skinu pohlepne sitne oči s nje. Načas ju je odmakao nadohvat ruku da je pogleda pa joj opušteno spustio ruku na rame. Naizgled nehajan pokret, ali znam da polaže pravo i poručuje mi da odstupim. Ona izgleda kao da joj je neprijatno i premešta se s jedne noge na drugu.

Sranje. Trebalo bi da odem. Iskoristio sam priliku koliko sam mogao. Utom mu je rekla nešto i odmakla se od njega, dotakavši ga po ruci a ne po šaci. Jasno je da nisu bliski.

Dobro je.

„Ovaj, Pole, ovo je Kristijan Grej. Gospodine Greje, ovo je Pol Klejton. Njegov brat je vlasnik ove prodavnice.“ Uputila mi je čudan pogled koji nisam shvatio pa nastavila: „Poznajem Pola otkako sam se zaposlila mada se ne viđamo često. Vratio se iz Prinstona, gde studira poslovnu administraciju.“ Brblja, nadugačko objašnjava da nisu par, čini mi se. Šefov brat, nije dečko. Olakšanje koje sam osenio potpuno je neočekivano. Namršio sam se. *Ova devojka mi se stvarno uvukla pod kožu.*

„Gospodine Klejtone.“ Ton mi je namerno odsečan.

„Gospodine Greje.“ Mlitavo se rukovao sa mnom, kao što mu je kosa mlitava, *Šmokljan.* „Stanite, niste valjda *onaj* Kristijan Grej? Iz *Grej enterprajzisa holdingsa*?“

Da, ja sam, drkadžijo.

„Opa! Mogu li da vam pomognem nekako?“

„Anastazija se pobrinula za sve, gospodine Klejtone. Veoma je predusretljiva.“ *A sad odjebi.*

„Kul“, oduševio se, osmehujući se belim zubima, pun poštovanja. „Vidimo se kasnije, Ana.“

„Naravno, Pole“, odgovorila je i on se udaljio.. Gledao sam kako odlazi.

„Još nešto, gospodine Greje?“

„Ništa više“, promrmljao sam. Sranje, ponestaje mi vremena i još ne znam hoću li je ponovo videti. Moram da znam postoji li ikakva šansa da ona razmisli o onome što mi je na pameti. Kako mogu da je pitam? Jesam li spreman za novu potčinjenu – koja ne zna ništa? Biće joj potrebna opsežna obuka. Zažmurio sam, zamišljajući zanimljive mogućnosti... obuka će biti podjednako zabavna. Hoće li je to uopšte zanimati? Ili sam sve pogrešno protumačio?

Otišla je prema kasi i počela da kuca, sve vreme držeći obo-
ren pogled.

Pogledaj me, dođavola! Hoću da joj ponovo vidim lice i dokučim o čemu razmišlja.

Napokon je podigla glavu. „Vaš račun je četrdeset tri dolara.“
Zar je to sve?

„Hoćete li kesu?“, pitala je, povrativši ponašanje prodava-
čice kad sam joj pružio karticu.

„Molim vas, Anastazija.“ Njeno ime – lepo ime za lepu
devojku – kotrlja mi se po jeziku.

Brzo i efikasno je spakovala sve u kesu. To je to. Moram
da krenem.

„Pozvaćete me ako hoćete da me fotografišete?“

Klimnula je glavom i vratila mi karticu.

„Dobro. Onda do sutra, možda.“ Ne mogu tek tako da
odem. Moram da joj stavim do znanja da me zanima. „O,
Anastazija, drago mi je što gospođica Kavana nije mogla da
me intervjuiše.“ Izgleda iznenađeno i polaskano.

To je dobro.

Prebacio sam kesu preko ramena i izašao iz prodavnice.

Da, želim je iako znam da to nije pametno. Sad moram da
čekam... jebeno čekam... ponovo. Snagom volje kojom bi se
Elena ponosila, gledam ispred sebe dok vadim mobilni iz džepa
i ulazim u iznajmljeni automobil. Namerno neću da se okre-
nem prema njoj. Neću. Neću. Pogled mi leti prema retrovizoru

u kome su odražena vrata prodavnice, ali vidim samo starinski izlog. Ona nije tamo, ne gleda me.

To je razočaravajuće.

Pritisnuo sam prvi broj iz memorije i Tejlor se javio pre nego što je zvonilo.

„Gospodine Greje.“

„Rezerviši mi apartman u *Hitmanu*, ostaću u Portlandu ovog vikenda. Možeš li mi dovesti džip, kompjuter i papire ispod njega kao i jednu-dve preobuke?“

„U redu, gospodine. A *Čarli tango*?“

„Neka ga Džo prebaci na portlandski aerodrom.“

„U redu, gospodine. Pridruziću vam se za tri i po sata.“

Prekidam vezu i palim motor. Dakle, moraću da provedem nekoliko sati u Portlandu dok čekam da vidim zanimam li ovu devojkicu. Šta da radim? Vreme je za šetnju, čini mi se. Možda će mi šetnja utoliti ovu čudnu glad.

PROŠLO JE PET sati, a ljupka gospođica Stil se nije javila. Šta li sam umislio, dođavola? Gledam ulicu s prozora apartmana u *Hitmanu*. Mrzim čekanje. Uvek sam to mrzeo. Iako je oblačno, vreme me je poslušilo dok sam hodao Forest parkom, ali šetnja mi nije nimalo umanjila nemir. Ljutim se na nju što me ne zove, ali najviše se ljutim na sebe. Budala sam što sam ovde. Protraćio sam vreme jureći za tom devojkicom. Kad li sam uopšte jurio za nekom devojkicom?

Greje, saberi se.

Uzdišem i ponovo proveravam mobilni u nadi da sam samo propustio njen poziv, ali nema ničega. Bar je Tejlor stigao i imam sve što mi je potrebno. Tu mi je Barnijev izveštaj o eksperimentima s grafenom i mogu da radim na miru.

Mir? Ne znam za mir otkako je gospođica Stil upala u moju kancelariju.

PODIGAO SAM GLAVU i video da je suton ispunio apartman sivim senkama. Rastužuje me mogućnost da još jednu noć provedem sam. Dok razmišljam šta da radim, mobilni mi zavibrira na lakiranom radnom stolu. Na ekranu je nepoznat ali ipak maglovito poznat broj s vašingtonskim pozivnim brojem. Odjednom mi srce tutnji kao da sam trčao petnaest kilometara.

Je li to ona?

Javljam se.

„Ovaj... gospodine Greje? Ovde Anastazija Stil.“

Lice mi se širi u izuzetno zadovoljan osmeh. *Vidi, vidi.* Zadihana, nervozna, tiha gospođica Stil. Veče postaje bolje.

„Gospođice Stil, veoma mi je drago što vas čujem.“ Čujem kako joj zastaje dah, a taj zvuk putuje pravo do mog međunožja.

„Ovaj, hteli bismo da napravimo nekoliko fotografija za članak. Sutra ako vam odgovara. Gde bi vam bilo zgodno, gospodine?“

U mojoj sobi. Samo ti, ja i spajalice za kablove.

„Odseo sam u *Hitmanu* u Portlandu. Može li u pola deset sutra ujutru?“

„Važi, vidimo se tamo“, oduševljava se. Ne može da sakrije olakšanje i sreću u glasu.

„Radujem se tome, gospođice Stil.“ Prekidam vezu pre nego što nasluti koliko sam uzbuđen i zadovoljan. Naslanjam se u stolici, zurim u sve tamnije nebo i prolazim rukama kroz kosu.

Kako li ću to da izvedem, dođavola?